

Slovenské **TOP**
Krimi

DOMINIK DÁN

**ČERVENÝ
KAPITÁN**

ČERVENÝ KAPITÁN

DENNÍK
DOBRÉHO
DETEKTÍVA

Dominik Dán

ČERVENÝ KAPITÁN

sloart

Text © Dominik Dán 2007
Slovak Edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2007

ISBN 978-80-8085-440-9

*Mesto, príbeh a všetky osoby v tejto knihe sú
vymyslené a akákoľvek podobnosť so skutočnými
udalosťami je čisto náhodná, hoci sa môžu
niekomu zdať akési povedomé...*

Qui metuens vivet, liber mihi non erit unquam.

(Nebude pre mňa nikdy slobodným ten, čo žije v strachu.)
Horácius

Venujem Zuzane a Emilovi Kňazovickým.

Za priateľské rady a neoceniteľnú pomoc ďakujem vám, pani...

V románe boli použité písomné záznamy pracovníka bývalej Štátnej bezpečnosti s krycím menom „ViktorCe“, povýšeného v roku 1988 za mimoriadne zásluhy pri obrane socialistickej vlasti do hodnosti podplukovníka in memoriam.

Všetky materiály boli použité s láskavým dovolením jeho manželky. Na zverejnenie jej mena som dovolenie nedostal. Chce sa ešte tešiť z vnúčat...

1

JÚN 1992

Chlapi sa potili, hoci boli do pol tela nahí. Kopali už od skorého rána. Privstali si, aby sa vyhli neznesiteľnej horúčave, ktorú meteorológovia predpovedali nielen na dnes, ale na celý týždeň. Privstali si, ale nepomohlo to. Potili sa už o siedmej a teraz pred obedom z nich lialo ako v saune. Otročina.

„Podaj lopatu!“

Vysoký muž sediaci na kopci čerstvo nakopanej zeminy sa lenivo nahol a podal kolegovi lopatu. Slastne sa zahniezdil, lebo zem príjemne chladila na zadku. Druhému trčali z jamy iba ramená a hlava. Odhodil krompáč a nachiahol sa za lopatou.

„Krista jeho... kde až je?“

„Poctivá robota, išli podľa normy... meter osemdesiat... hovädá...“ povedal a napil sa.

„Daj aj mne...“ zaškemral chlap v jame.

Muž na kopci zeminy sa lenivo nahol po druhý raz a chlapovi v jame podal plastovú fľašu s vodou.

„Bří...“ slastne odfrkol a ešte raz si obliat tvár a na ježka ostrihané vlasy.

„Pohni! O hodinu sem začne pražiť a skončili sme s lehárom...“

„Pekné leháro... poď si to skúsiť...“

Muž na kopčeku lenivo pozrel na hodinky.

„Ešte sedem minút... až potom sa striedame... tak pohni... a buď rád, že sme v tieni!“

Na štrkom vysypanom chodníku zarachotili kolesá multikáry. Šofér sa zabával a rezal zákrutu tak ostro, až mu z otvoreného okna vytrčalo rameno aj hlava, a keby sa

nedržal volantu, vypadol by za jazdy celý. Dvaja mladíci na korbe vrieskali od radosti.

„Pridaj... hovnivál... po rovinke stodesať...!“ pokrikovali na vodiča, ale ten sa iba usmieval a tešil sa na zakončenie.

Tesne pred kopáčmi zaflekoval. Chlapci na korbe popadali.

„Debil...“ šomrali zoskakujúc na zem.

„Chceli ste pridať, nie?“ rehotal sa vodič.

„Pridať! Nie brzdiť...“ chystali sa vytiahnuť ho von a vylepšiť mu fasádu.

Muž na kopčeku iba pokrútil hlavou.

„Ako malí chlapci... a prestaňte ziapať! Ľudia sa pozerajú... ak sa zas bude niekto sťažovať, majster nás nakopec...“

Prestali a upokojili sa. Vodič vystúpil až teraz, ale aj tak dostal jednu výchovnú do rebier.

„Tak prestaňte... už...“

Obstáli jamu a súcitne civeli na otroka na dne.

„Ako ste na tom? My sme už hotoví...“ zahlásil vodič a vybral cigarety.

„Už to bude... niekde tu už musí byť...“ namosúrene sa ozvalo z jamy a ďalšia várka čerstvej zeminy pristála na kopčeku. Pár hrudiek sa skotúlalo naspäť.

„Hádž už vedľa, všetko ti to padá dolu!“ poradil mu vodič a zapálil si.

„Mudrlant...“ a ďalšia sprška pristála na tom istom mieste. Ďalšie hrudky sa skotúlali.

„Ešte nie je ani obed a horko je na skapanie, ak si nepohnete, tak tu máte o chvíľu slnko a potom...“ mudroval ďalej vodič a fajčil.

Z jamy sa ozvalo zaškrípanie kovu o drevo.

„Konečne!“ zajasal otrok a akoby nabral energiu. Odhraboval veko krátkymi trhanými pohybmi a zemina lietala, ako keď si jazvec kope noru.

„Krompáč!“ zavelil a vyhodil z jamy lopatu.

Kolega na kopčeku tiež ožil, vstal a svižne mu podal náradie. Bol rád, že to stihli do obeda. Včera také šťastie nemali, bláznivý Oskar vykukol spoza rohu výškovej budovy a skoro skapali. Ešte že už o druhej sedeli na pive, inak by dnes asi omaróдил!

„Lopatu!“ ozvalo sa z jamy.

Kopáč oslobodil veko a obkopal boky.

„Pajser a skoby! A poď dole, potrebujem helfnúť!“
Uvoľnili boky a podvliekli gurty. Chlapci im pomohli vyštverať sa z jamy.

„Na tri! Raz... dva... tri...“

Ťahali všetci štyria, vodič fajčil... za špinavú robotu v jame platený nebol, jeho živilo vodičské oprávnenie triedy C a bol na svoj stav patrične hrdý.

„Héééj... rup! Ešte raz... Jano! Si vysoko... nie tak rýchlo, zvolni... héééj rup...!“

Sotva ju vytiahli, porozvalovali sa v tráve a hlasno fučali.

„Sviňa! Má tonu...“

„Namiesto aby schudol, tuším tam ešte pribral...“

„Druhýkrát ho seriem... nech si vylezie sám...“

Uchechtávali sa a jeden druhému pripalovali pokrkvané cigarety. Vodič chodil okolo dreveného monštra a z navlnutého laku odtrhával hrudy hliny.

„Zas mi zaserie celú korbu...“ durdil sa a čistil. „Kto to má večne umývať...“

Chlapi sa iba uškŕňali. Dofajčili a oprášili si zadky.

„Tak poďme... nahodíme ju hore a pre dnešok končíme...“

Každý sa zohol po jeden roh a ako na povel sa vystreli. Mladí boli v nevýhode, museli cúvať. Jeden koniec vyložili na korbu a svižne vyskočili hore. Prechytili si rohy... ale urobili chybu. Postavili sa príliš rýchlo. Znenazdajky sa celá váha presunula na dvoch dole, vlhký lak sa im začal šmýkať a mali čo robiť, aby včas uskočili. Tí hore sa ani nesažili nešťastiu zabrániť, iba civeli. Celé bremeno tresklo bokom na mramorový obrubník a veko sa s rachotom rozletelo.

Prvá vypadla ruka.

Trochu zaschnutého mäsa a kúsok kože ešte ostal na zápästí. Prsty boli holé na kosť a okamžite sa rozleteli po trávniku. Potom vypadli obe nohy omotané pozostatkami z nohavíc. Čisté kosti. Hrudník v rozožratom saku sa zasekol v škáre.

„Nodoboha!“ okomentoval ich výkon vodič a opatrne sa poobzeral.

Mali šťastie. Babka pri najbližšom hrobe sa vybrala po vodu a do rytmu si pohojďovala plechovou krhličkou. Ďalšie dve boli opodiaľ, ale vo výhlade im bránila multikára.

„Chuji... to je vaša vina...“

„Naša!? Vy dole ste ju neudržali!“

„My!?“

Jediný, kto zachoval pokoj, bol vodič. Veď mal oprávenie triedy C.

„Prestaňte! Drbe vám!? Ešte robte krik! Buďte radi, že tu nie je majster... rýchlo ho pozbierajte a naložte... Jano! V rohu na korbe sú dvojce rukavice, hod' ich sem!“

Otvorili veko a hrudník natlačili späť. Jeden podal nohy, ako tak držali pokope, ale ruka sa rozpadla celá.

„Daj sem ten prst... tam... pri topánke ti leží... a tam je druhý...“

Čo našli, nahádzali späť a prisunuli veko.

„Vzadu mám aj klince, potom ho pribijeme... rýchlo nakladajme a zdrhajme...“ navrhol vodič a sám sa chopil jedného rohu. Chlapi mu ochotne pomohli, ale... ako prisúvali veko... vodič sa zháčil.

„Moment! Niečo mi tu nesedí...“ a zahľadel sa do truhly. „Krista jeho! Kde má hlavu!“

Všetci sa bezradne obzerali dookola.

„A... nemohol sa bezhlavo vrhnúť v ústrety smrti?“ skúsil jeden.

„Vtipný...!“ durdil sa vodič a šúchal si bradu. „Ak vypadla... tak sa musela skotúľať... tam do tých kríkov! Chalani... prezrite to tam!“

Padli na kolená a prehrabávali husté lístie.

„Tu je!“ zvolal víťazoslávne mladík.

„Nerev! Ježiši... to je kôň! Rýchlo ju prines, kým tu nikto nie je!“

Chlapec vstal a predpažil. „Fuj!“ Niesol ju ďaleko od seba ako narodeninovú tortu. Opatrne ju položil k spráchnivenému golieru, ale prekoprcľa sa dopredu a otrčila im holé temeno.

„Má nejakú šošovičku, alebo čo to je... tu na vrchu... vidíte?“ žasol nálezca.

„Šošovičky bývajú na koži a toto je už len holá lebka a na tej šošovičky nebývajú!“ oponoval mu druhý závozník.

„Múdry! Pán doktor! Koľko semestrov medicíny si skončil?“

Stáli nad pootvorenou truhlou a meditovali. Narážka na vyššie vzdelanie zaujala aj vodiča. Mal na to, a tak hneď prejavil záujem pomôcť.

„Počkajte! Nezatvárajte ju... pozriem sa...“ pričupol a odborným okom si prezeral temeno lebky.

„Jano... daj rukavice...“

Opatrne vopchal prsty do očných otvorov a lebku vybral. Prestrašene sa poobzeral a keď sa uistil, že ešte stále neupúťali pozornosť trúchliacich babičiek, zahľadel sa na šošovičku.

„To... nie je šošovička, ty... to je...“

Opatrne otočil lebku hore dnom, prižmúril jedno oko a cez otvor po atlase skúmal vnútro.

„Prebohaživéhokurvachlapi...“

„No?“ mladý už bol netrpezlivý.

„To je... klinec!“

„No určite! Ukáž!?“

Lebka kolovala z rúk do rúk a rýchlo si vymieňali rukavice. Každý chcel vidieť vzácny nález na vlastné oči.

„Bohuprisám... hlavička klinca a... ostrý koniec je vnútri v hlave a... čo budeme robiť?“ konštruktívne sa spýtal mladý.

„Nóó...“ vodič nevedel, ale podvedome tušil, že niečo by spraviť mali.

Najrozhodnejšie sa zachoval spotený kopáč. Poutieral sa do špinavého trička a cez rameno si prehodil montérkovú blúzu. Unavenými predklonmi zbieral zo zeme náradie.

„Nič! Ja teda nič! Hodte ju späť a rýchlo ho prevezme. Zajtra ich všetkých prihrnieme a konečne odtiaľto vypadneme!“

„Ale... ten klinec...“ vodič váhal, „... čo ak to treba ohlásiť?“

„Komu!? A čo!? Že si našiel klinec? Kúpim ti druhý, len už nezdržuj a hod' ju späť do truhly!“

„Ale... to môže byť aj niečo vážne! Mali by sme niekoho zavolať...“

„Koho? Majstra? Nech nás dobre potento, že nám spadla, a ešte nám aj postríha prémie!?“

„Nie... majstra nie... ale... to môže byť naozaj niečo vážne!“

„Čo také!?“

„Napríklad... aj vražda!“

Jeden mladý zhíkol.

„Neruč! Stará vražda! Úplne normálne to môže byť stará vražda, vám hovorím!“ nedal sa vodič.

„No... múdry! Hotový Šaňo Holmes...“

„Šerlok! Ale... fakt by sme mali niekoho zavolať... si myslím! Asi... políciu...“

„Ty debil!! Fízlov, no určite! Doteraz tam ležal a nikomu nevadil a odrazu budeme volať fízlov!! Okrem toho... poliši automaticky upodozrievajú každého a všetkých a najviac tých, čo niečo oznamujú!! Mňa do toho nezaťahujte, mám svoje skúsenosti, posledných osemnásť mesiacov mi stačilo! Ja idem!“

„Počkaj! Tak... čo s tým?“

Nikto sa ani nepohol. Nevedeli.

„Čo ak povedia, že sme ho zabili my?“ nesmelo sa ozval mladý.

„Fízli nie sú takí drbnutí ako ty!“ nedal sa vodič a dráždila ho predstava, že objavil bohovský poklad a títo závistlivci mu chcú všetko iba pokaziť. „Klinec je hrdzavý, aj debil pochopí, že je tam už zatlčený dlho...“

„Aj poliši?“ nedal sa kopáč.

„No...“ vodič zaváhal. Až také skúsenosti ako kopáč nemal.

„Tak vidíš! Naposledy mi jeden tvrdil, že som ukradol bicykel za osem litrov a neoprávnene som ho vraj užíval a... stálo ma to rok a pol! Mohol som do zápisnice hovoriť, čo som chcel, furt si trepal svoje! Ani som si nepradol a bol som tam! Nevinne!“

„Takže... ty si na takom bicykli ani len nesedel a oni ťa zašili?“

„Jasné, že nesedel!“ vmietol im do vyjavených tváří. „Strelil som ho...“ zašomral si popod nos a zberal sa preč.

Urobil sotva tri kroky a spoza multikáry vyšiel majster. Boli takí zabratí do debaty, že si ho ani nevšimli prichádzať.

„Tak čo, vajčáci, dokedy tam na vás budem čakať? A zašipe ich svatý Peter, alebo sa zahádzu sami!? A... ježišukriste!!“ zdúpnel, keď zbadal, čo má vodič v rukách. „Vy ste ju otvorili!? A... načo!?“

„Drkotal zubami... Jano mu chcel dať deku...“ mrmlal kopáč a už tušil, že bude zle.

„To je trestný čin! To sa nesmie!! A... videl vás niekto?“ majster sa ustráchané poobzeral.

„Nie...“

„Prečo ste ju...“

„Spadla nám a otvorila sa sama!“

„Aha! Šikovnosť moja, neopúšťaj ma, čo!? Tak ju hoď bleskove dnu a previezť! Mám tam ešte nejaké klinec, heftneme ju a zakopeme...“

„Majster! Ale... je tu jeden klinec...“

„To je dobre! Ja tam mám asi štyri, päť... to bude stačiť!“

„Ale tento je v hlave!“

„V akej?“

„V tejto!“ vodič k nemu natiahol ruku.

„Prečo?“

S takou zákernou otázkou im vyrazil dych. Jediný, kto bol schopný s majstrom držať ako-tak krok, bol vodič.

„No... až tak ďaleko sme sa v pátraní zatiaľ nedostali...“ habkal a ostatní iba oči vyvalovali. Báli sa o prémie a nechceli to dohnúť ešte viac, než to už bolo.

„Ukáž...“

Majster si nevzal rukavice, iba chytil vodiča za zápästie a krútil s ním zboka nabok.

„Boha! Fakt! Klinec!“

„Čo budeme robiť?“

Teraz na revanš vyrohoval vodič majstra. Zadumane si trel bradu.

„No... chlapi moji... neviem... neviem... ja radšej zavolám kriminálku...“

Kopáč rezko vykročil a pridal do kroku.

2

Horúco bolo na skapanie a na oddelení vražd hrčali všetky ventilátory, čo boli len trochu ochotné niečo robiť. Ani jeden detektív ich nebol schopný napodobniť. Robiť sa jednoducho nedalo.

„To je už to globálne otepľovanie?“ spýtal sa Tlstý Váňa, utrel si čelo, ale keď zistil, že vreckovka je úplne premočená, prehodil ju cez operadlo stoličky a osušil sa voňavou papierovou.

Nikto nezareagoval. Nechcelo sa im. Richard Krauz ležal v rohu v kresle a ovieval sa novinami, čo šlohol Burgerovi. Detektív Eduard Burger, najstarší z detektívov, takmer ležal za stolom a snažil sa na seba nasmerovať ventilátor. Oto Hanzel, najlepší strelec v kraji a odborník na výbušniny, sa prechádzal po kancelárii, lebo už mal prepotený zadok a všetko ho svrbelo. Výnimočne ani on nemal náladu na vtípkovanie. Krpatý Kuky a Ivan Canis mali dovolenku, a tým oslabili trpiacu partiu, ale trpiaca partia bola v podstate rada, inak by sa ich v horúcej kancelárii tlačilo ešte viac.

Tlstý Váňa sa pred chvíľou vrátil z bufetu. Ešte dojedal tlačienku.

„Váňa, preboha!! Ako sa môžeš v tomto horku tak naphávať!?“ zhrozil sa Burger.

„Normálne...“ nedal sa znechutiť Váňa a iba mykol plecom. Aj to bolo priveľa a hneď to aj olutoval, lebo ho okamžite zaliali potoky potu.

„Doteraz si desiatoval, čo ti nabalili z domu...“

„To boli raňajky!“

„Je pol dvanástej... tak potom toto, čo teraz žuješ, je čo!?“

„Desiata...“

„Ale veď o pol hodiny je obed!“

„Konečne... a daj pokoj! Závidíš?!“

„Nie! Len si daj, ale aj tak ťa obdivujem! V takomto počasí toľko kalórií... a pritom si vyžratý až no!“

„Ja niečo vydržím! Som tučný, lebo nie som lenivý sa nažrať... nie ako vy! A nečum mi sem na stôl! Radšej sa rozhýbte, máte s Rišom zabehnúť na pumpu a preveriť vydieračské telefonáty, pokiaľ sa nemýlim! Tak ste to ráno hlásili na porade, nie!? Tak čo sa tu povalujete!?“

Detektív Richard Krauz ho zabil pohľadom a čakal, čo spraví starší kolega. Burgera ani nehlo a Krauz sa spokojne zahniezdil v kresle.

„Všivavá pumpa...“ zašomral Burger, lebo vedel, že ich to dnes neminie.

„Kašlime na ňu... kto by dnes lozil po vonku?“ prítakal mu Krauz.

„Ani psa nehodno...“ pridal sa na ich stranu Hanzel, ale nedopovedal.

Zazvonil telefón.

Krauz sa prestal ovievať. Hanzel sa zastavil uprostred kancelárie a zmeravel. Váňa hral hluchého a šlo mu to vynikajúco. Najbližšie bol najstarší z nich, Burger. Opatrne, akoby bolo žeravé, vzal slúchadlo a vzdychol.

„Oddelenie vražd, Burger...“

„Operačné... čaute!“ veselo sa ozval operačný dôstojník.

„Tebe je hej, máš tam klímu... my tu hore môžeme aj skapať...“

„A bude ešte horšie, chlapci vraždárski! Volali nám z Ondrejského cintorína... kopali, kopali a vykopali mŕtvolu...“

„To je hádam v poriadku, nie? Čo čakali, delegáciu austrálskych baníkov?“

„Neviem, čo čakali, ale delegáciu asi nie, až tak hlboko sa podľa mňa nedostali! Podstatné je, že vykopali mŕtvolu... a v hlave má klinec...“

„No a?“

„Čo no a?!“

„Čo čo no a!? Keby mala v hlave desinu hmoždinku, to by sa ti zdalo normálnejšie? Aj tak by si otravoval!?“

„Neviem! Pozrel by som si pokyny pre krízové situácie a postupoval by som podľa nich!“

„A čo hovoria krízové pokyny pre klinec v hlave?“

„Že sa tam máte ísť pozrieť a cestou ma môžete...“ a rýchlo položil, aby ho Burger nestihol poslať do teplých krajín.

Burger položil tiež a zničené sa rozvalil na stôl. Čelom dvakrát buchol o dosku a smutne pozrel na parťáka v rohu.

„Richard... osud je proti nám... asi sa tomu nevyhne-me... musíme ísť von!“

Váňa zmučene zvrátil čelo.

„Mne je akosi nevoľno...“

„Tak tu ostaň na telefóne, keby sme niečo potrebovali vylustrovať... Oto?“

„Idem s vami... o čo ide?“ vzdychol si.

„Na cintoríne vykopali mŕtvolu a má v hlave klinec...“

„Ktoré hovädo ju vykopalo?“

„Neviem, ale skopem ho ako psa, nech sa teší... idem zahlásiť šéfovi, čo sa deje, stretneme sa na dvore...“

Vypadli. Neznesiteľné teplo sa stalo druhoradým. Nieko-to niekomu zatľkol do hlavy klinec a zistiť kto a prečo, bo-la ich robota...

Veľká kovaná brána bola dokorán. Krauz vošiel a keď zis-til, že všetky miesta na parkovanie sú obsadené, vycúval a zaparkoval pred plotom. Muž v montérkach si ich vši-mol a vyšiel im v ústrety.

„Vy ste...“

„Polícia...“ Hanzel neochotne vylovil odznak a otrčil ho. „Detektív Hanzel, oddelenie vražd...“

Muž si odznak ani nevšimol. Kto iný než policajti by v tomto počasí pracoval!? Popodával im ruky.

„Malík... Peter Malík... majster... Malík... vítam vás... Malík... poďte dnu... všetko vám vysvetlím...“

Dnu znamenalo do špinavej stavbárskej maringotky na kolesách. Sotva prekročili prah, ovalila ich horúčava o pätnásť stupňov vyššia, než bolo vonku. Maringotka bez tepelnej izolácie pod strechou hicovala ako terárium.

„Preboha... poďme radšej von...“ navrhol Burger a ani sa nesnažil použiť ponúknutú stoličku.

Sadli si na lavičku a obrovské gaštany na nich vrhali mi-losrdný tieň. Krauz ako najmladší z trojice vybral malý zá-pisník a pero. Burger začal.

„Celé meno a nacionálie, poprosím...“

Malík trpezlivo diktoval a Krauz netrpezlivo čmáral.

„Pán Malík, pekne postupne... čo tu robíte a ako ste ho našli...“

„My sme stavebná firma... presnejšie... ešte stále patríme pod pozemné stavby, ale už sa osamostatňujeme... je to otázka pár formalít a nášho právnika a...“

„To je vaša vec...“

„Iste, iste... takže... ako ste si všimli, na rohu Mosadznej a Potockého sa robí veľká výstavba, vyrastie tam mrakodrap a všetko to realizujú naše pozemné stavby...“

„Takže za tie nezmyselné jednosmerky a uzávery okolo cintorína môžeme poďakovať vám!?“

„Môžete... ale niet za čo... a pri podzemných prácach sa poškodili prakticky všetky siete vedúce pod rohom cintorína. To sme nevedeli!!... že tadiaľ vedú, v projektoch sú zakreslené úplne niekde inde! Správa cintorínov havárku využila, a pretože sa už dlhší čas snažia presťahovať päť posledných hrobov z toho rohu, dali nám to spraviť v rámci akéhosi odškodnenia... že nás nebudú žalovať, ak im s tým pomôžeme... tak sme tento týždeň nabehli na... ako tomu hovoríte... exkomu...“

„Exhumácia...“

„Tak! Presne!“

„Ale na to treba tisíc päťsto povolení a podpisov...“

„Majú ich! Aj od hygienika aj od magistrátu aj od pamiatkárov... majú ich!! Tie svine sa na presťahovanie hrobov štelovali už vyše roka a naša havárka im padla do lona ako dar z nebies. Zadarmo im spravíme špinavú robotu a ešte sa budú tváriť, že sú urazení! Jedno vám teda poviem, v živote som nejednal s takými drbnutými ľuďmi...“

„A dnes?“

„Ani dnes! Vy ste oproti nim...“

„No dovoľte! Myslel som, čo sa stalo dnes!“

„Aha! Prepáčte! No... kopali sme posledný hrob... jedna partia... teda dvaja vykopávajú staré hroby a dvaja kopú nové v opačnom rohu cintorína, kde nám nakázali. Mám tu ešte jednu multikáru, čo preváža náhrobné kamene a všetko ostatné.“

„A?“

„A... truhla sa im pri nakladaní zošmykla a otvorila sa... ja viem! Nemalo by sa to stávať, ale... stane sa! Chlapi chceli všetko poupratovať a truhlu zatĺcť, ale všimli si, že v hlave... no... že má zatĺčený klinec...“